

TUDI TO SEM

KDO: Nataša Martinuč, univ. dipl. inž.
DELOVNO MESTO: pomočnica ravnatelja

Nataša, študirala si tekstilno tehnologijo na Univerzi v Ljubljani. Pri nas si kar nekaj let poučevala strokovno-teoretične predmete v programih tekstilne šole, ki smo jih včasih izvajali. Po ukinutvi teh programov pa si postala pomočnica ravnatelja. Ta položaj prinaša s seboj prednosti in slabosti. Ena od slabosti je prav gotovo odmik od neposrednega dela z dijaki. Se ti kaj toži po »užitkih« učiteljskega poklica?

Med študijem tekstilne tehnologije si sploh nisem predstavljala, da me bo zaneslo med učitelje, v šolo. Že med študijem sem po spletu okoliščin začela poučevati in ugotovila, da je to tisto, kar bi želela v življenju početi. Šivilski program je bil v vzponu in tako sem dobila stalno zaposlitev kot učiteljica strokovnih predmetov v programih tekstilne šole. Propad tekstilne industrije se je odražal tudi na vpisu v šolo. Šola, ki je izobraževala šivilje in konfekcijske modelarje, je prenehala z obstojem, učiteljice tekstilnih praktičnih in strokovno-teoretičnih predmetov smo postale odveč. Ponudili so mi delovno mesto pomočnice ravnateljice, ki ga sedaj opravljam že petnajsto leto.

Res je, delovno mesto pomočnice ravnatelja prinaša prednosti in slabosti. Vendar morajo pomočniki ravnatelja tudi poučevati, tako da popolnega odmika od neposrednega dela z dijaki ni. Tako sedaj poučujem fiziko v programu Predšolska vzgoja. Res je to samo par ur tedensko, vendar je dovolj, da ostaneš v stiku z mladimi in da ne zarjaviš. Fiziko imam zelo rada in rada bi jo približala tudi svojim dijakom. Žal pa je fizika samo eno leto, v drugem letniku.

Veliko bolj se mi toži po stroki. Znanje, ki sem ga pridobila med študijem, se izgublja, ni nadgradnje. Kolikor mi čas dopušča, še spremljam strokovno literaturo.

Skušam pa nekaj znanja še vedno prenesti tudi naprej. Vesela sem, ko me pri zgodovini povabijo, da kakšno uro dopolnim z oblačilno kulturo obravnavanega obdobja.

Poznamo te kot sodelavko, ki stremi k intenzivnemu mednarodnemu sodelovanju v različnih projektih. Zaradi tvoje ambicioznosti smo že sodelovali v kar nekaj izmenjavah. Katera izmed njih te je najbolj obogatila? Kaj te pri tem delu vzpodbuja in kaj lahko pričakujemo v prihodnosti?

V začetku sem aktivno sodelovala in nabirala izkušnje v dveh mednarodnih projektih, ki sta jih pripravili profesorici Sonja Škvarč in Bogomira Žorž. To sta bila dva projekta Comenius, ki sta prinesla izmenjave s šolama v Franciji.

Po udeležbi na strokovnem izpopolnjevanju za učitelje na Portugalskem v okviru Comeniusa pa sem se opogumila in se sama spustila v organizacijo novega projekta. Partnerji, s katerimi smo sodelovali, so prihajali s Poljske, Grčije, Cipra, Italije, Nemčije in Norveške. Kar nekaj učiteljev in dijakov je odšlo na izmenjave in vsi so bili navdušeni nad novimi izkušnjami in pridobljenim znanjem. Tudi pri nas smo gostili kolege profesorje in dijake iz partnerskih šol in takrat smo, kot tudi v prejšnjih projektih, na šoli prav vsi poprijeli za delo in pripravili gostom prijetno bivanje.

In prav to je tisto, kar te najbolj bogati: izkušnje, ki jih lahko pripraviš dijakom in učiteljem, spoznanje, da s kolektivnim delom lahko narediš veliko, včasih tudi nemogoče. Z mednarodnimi izmenjavami spoznavas delo kolegov po Evropi, njihove rešitve težav, nove metode dela. Ugotoviš pa tudi, da v

VUGIN KOTIČEK

Koliko lepih besed, čistih misli in iskrenih smehljajev naklonimo otroku. Se posebej ob tednu otroka pilonovci zopet iščemo stik s pozabljenim v sebi. Tako kot Mali princ francoskega pisatelja Exuperyja skušamo za trenutek videti in slišati s srcem ter se prepustiti preprostosti bivanja.

Albert Einstein, znameniti fizik, avtor relativnostne teorije, je ohranil to prvinsko radovednost, s katero raziskuje svet otrok. Vedno znova mi privabi nasmeh na obraz njegova definicija relativnosti: »Če dvoriš lepemu dekletu, je ura kot sekunda, če sediš na žerjavici, pa sekunda kot ura. To je relativnost.« Kako preprosto. Samo odrasli z zanašanjem na svoj razum znamo razmerja v svetu zakomplicirati do onemoglosti in pristuditi svet otroku v sebi. Kako grozeče zveni misel na plakatu v naši zbornici: »Ali razmišljaš ali pa pustiš drugim, da to počnejo namesto tebe in ti s tem vzamejo moč, te disciplinirajo in sterilizirajo.« Ohraniti otroka v sebi pomeni čuditi se zelenini trave, verjeti v nemogoče, vriskati od sreče in se po padcu vedno pobrati.

Ta cilj skušamo pilonovci zasledovati, zato prilagam recept za vzgojo, ki sem se mu nasmejala pred kratkim: »Dve zvrhani žlici pohvalnih besed, štiri majhne žličke vztrajnega žuganja, četrť skodelice jasnih zahtev in eno zajemalko zaupanja vase. Vse sestavine vztrajno mešajte in začinite z dobro voljo.

Sloveniji dobro delamo, da so naše šole dobre. Ugotoviš tudi, da imamo v Ajdovščini zelo kvalitetno srednjo šolo, dobro opremljeno, da naši dijaki veliko znajo, da učitelji odlično delajo in da si tega nečemo ali ne upamo priznati. Povedati nam morajo kolegi od drugod.

Prav zato želim, da bi na šoli pridobili še kakšen projekt. Upam, da bomo s kolegi iz zbornice uspeli.

Vedno si rada potovala in spoznavala svet. V zadnjih letih pa te je prevzela prav posebna oblika potovanja, trekinci po precej oddolnih kotičkih sveta. S čim te napolnjujejo potovanja, predvsem ta, ki so ti najbolj všeč zadnje čase, in kam se boš podala v naslednjih letih?

Potovanja bogatijo, spoznavas nove kulture, pokrajine in se potem zelo rad vrneš domov.

Hoja v naravi je protiutež vsem obremenitvam v službi in doma. Je najnaravnejša oblika gibanja in za nešportnega človeka kot sem sama, predstavlja (vrhunski) športni izziv.

Rada imam hojo po kraških poteh, po vinorodnih gričih v okolici doma, po poljih ob reki Vipavi, kamor skočim ob prostih trenutkih. Vsako leto raje pa si privoščim »hodišne« počitnice na slovenski obali ali v hribih. Potovalni nemir pa me pogosto odnese ...

Prehodila sem del Islandije, južni del Grenlandije, pa poti po Madeiri, Kreti ... Predvsem sever mi je všeč. Tako načrtujem obisk Ferskih otokov, pa tudi na Grenlandijo bi se rada ponovno podala. Upam, da me bodo noge še dolgo obdobje nosile naokrog, kajti lepih kotičkov po Sloveniji in svetu je še veliko.

... OD PILONOVCEV

Evropski dan jezikov na Srednji šoli Veno Pilon Ajdovščina

26. septembra smo Evropski dan jezikov tudi letos obeležili na prav poseben način, kot je že tradicija na naši šoli. Gimnazijci smo se odločili, da bomo letos odšli na potovanje z Malim princem Antoine de Saint-Exupéryja v vseh jezikih, ki se jih na šoli učimo. Za to smo se odločili, saj Malega princa vsak dojema po svoje, razlikujejo pa se tudi razlage sporočila

v različnih življenjskih obdobjih. Tako Malega princa otroci dojemajo kot princa, ki potuje po planetih, nekoliko starejši kot človeka, ki ne najde smisla v življenju drugih ljudi in najraje živi na svojem planetu, kjer se ima lepo. Na Zemlji je premalo razumevanja, kar skuša knjiga preseči tudi s tem, da je prevedena v več kot 260 jezikov.

Mi smo pripoved poslušali v francoščini (brali sta Chiara Pegan in Petra Rebek), nemščini (Tjaša Bonča in Julija Križaj), angleščini (Neja Česnik), italjanščini (Ana Špacapan in Eva Paljk) in celo v kitajščini (Kristina Le Ulaga). Branje Malega princa sem sama dopolnila s kratkimi povzetki v slovenščini in tako olajšala razumevanje zgodbe poslušalcem, učencem drugih, tretjih in četrtih letnikov gimnazije, saj nihče od nas ne razume vseh jezikov, v katerih smo brali odlomke iz knjige.

Zahvaljujemo se našim profesorjem tujih jezikov, ki so nam pomagali na poti do razumevanja in spoznavanja Malega princa v nam ne prav domačih jezikih. Obnovili smo svoje znanje jezikov, uživali v zvenu neznanih besed, poleg tega pa morda razumeli Malega princa nekoliko drugače kot takrat, ko smo bili otroci. Prav to pa je cilj Evropskega dneva jezikov: naučiti se s razumeti čim več tujih jezikov in s tem olajšati komunikacijo z drugimi.

Nina Ličen, A. b

Koncert z živalicami za najmlajše

Dijaki 2. č in d letnika Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina smo v tednu otroka, natančneje 7. oktobra, pripravili predstavo za otroke iz bližnjih enot vrta. Pod mentorstvom profesorice glasbe, plesa in likovne vzgoje je pravzaprav v dobrem tednu nastal pravi Koncert z živalicami.

Otroci so se s pomočjo orfovih glasbil in drugih malih instrumentov preselili k mlaki, kjer se je majhna žaba najprej učila regljati. Kmalu so nebo prekrili črni oblaki, ki so prinesli nevihto. Mala žabica in njena mama sta se skrili, saj je nevihta k mlaki prignala štorcklje. Ko se je ta polegla, so štorcklje odletele in na zeleni travnik so priskakljali trije razposajeni zajčki ter veselo peli. Tudi drobne miške so se prikazale iz luknjic, toda le za

kratek čas, saj jih je mačka hitro zavohala. Komaj so ji ušle ... Nazadnje so se otroške oči ustavile še pri vevericah, ki so skrbno očistile svoje duplo, nato pa poskrbele še za zimski zalogaj hrane. Sončni žarki so pojemali, živalice so se z večerno melodijo poslovile od dneva in mirno legle k počitku vse do naslednjega dne ...

Predstavljeni dogajanje pa so otroci vseskozi lahko zelo intenzivno spremljali tudi skozi glasbo. Kot že rečeno, smo dijaki sami igrali na orffova in druga glasbila, peli ter zaplesali. Prav tako smo sami poskrbeli za kostume. Posebej velik izziv je za nas predstavljal zadnji del dogajanja, ko smo k sodelovanju povabili gostujoče otroke ter skupaj z njimi zapeli pesmice po njihovem izboru in zaplesali.

Čeprav je bil ta nastop med našimi prvimi, so nam navdušeni otroški obrazi in iskreno ploskanje drobnih ročic povedali dovolj, da se bomo takih in podobnih nastopov še lotevali.

Lara Martinčič in Erika Šemrl

KO IMA BURJA MLADE ALI KO IMAJO MLADI OPRAVITI Z BURJO ...

Ajdovščino so 23. oktobra obiskali mladi iz najrazličnejših koncev Slovenije. Srednja šola Veno Pilon je bila namreč z drugič gostiteljica t. i. Vzgojiteljske ali srečanja vzgojiteljskih šol Slovenije. Ta je letos potekala z dvajsetimi in kot se za mesto burje spodobi, tokrat na temo Burja ima mlade, ki si jo lahko razlagate tako ali drugače ...

Okrog osme ure so na parkirišče Police začeli prihajati avtobusi z dijaki, njihovimi učitelji in ravnatelji iz Metlike, Ljutomerja, Ljubljane, Celja, Slovenj Gradca in Mute, Maribora, Izole, Kamnika, Ormoža in z Jesenic. Hostese so jih najprej povedle v Dvorano 1. slovenske vlade, kjer se je spoznavanje, druženje ter nabiranje novih znanj in izkušenj začelo.

Na uvodni prireditvi so domači dijaki skušali osrednjo temo srečanja gostom približati skozi petje, ples, sliko in besedo.

Goste je pozdravil gospod Andrej Rutar, vršilec dolžnosti ravnatelja, in jim kot strokovnjak med drugim postregel tudi fizikalno razlago pojava burje.

Tisti dijaki, ki so sodelovali na natečajih, pa so se o temi morali poučiti že prej. Šola je namreč ob tej priložnosti spomlad razpisala likovni in literarno-likovni natečaj, na omenjeni uvodni prireditvi pa razglasila nagrajence in jim podelila nagrade.

Komisija v sestavi profesorice slovenščine, likovne umetnosti in psihologije je nagradila štiri najboljše izvirne slikanice. Na tretje mesto sta se uvrstili dve slikanici dijakin domače šole, in sicer Burja reši zmedo, avtorice Mihele Marc, ter (Pika)Polonica išče pike, avtoric Urške Leskovec in Ane Trček. Drugo nagrado so prav tako prejele domače dijakinje, in sicer Rebeka Bajc, Anja Mikuž in Anja Puc za zanimivo slikanico Ko ima burja mlade, ki je izdelana in oblikovana iz naravnih materialov.

Prvo mesto je pripadlo slikanici Miške v vetru, ki sta jo za natečaj prispevali Kaja Kremžar in Nina Švab, dijakinji Srednje vzgojiteljske šole in gimnazije Ljubljana. Nina Švab je slikanici dodala uglasbeno pesem Vsak lahko leti, ki je bila na prireditvi tudi premierno zapeta v izvedbi pevskega zbora Srednje šole Veno Pilon.

Tretjo nagrado sta za likovni izdelek prejeli Ana Monika Jur-

še in Isabella Godejša, dijakinji Srednje vzgojiteljske šole in gimnazije Ljubljana. Ko je burja tvoja obleka je svoje delo naslovila domača dijakinja Urška Kovšca in zanj prejela drugo nagrado.

Prvo mesto pa je zasedla dijakinja Barbara Lenarčič z Gimnazije Franca Miklošiča Ljutomer, in sicer z delom Vrtinci harmonije. Komisijo za likovne izdelke sta sestavljali profesorici likovne umetnosti in akademska kiparka.

Po uvodni prireditvi so bili učitelji spremljevalci povabljeni na krajši ogled Vipavske doline, dijaki pa so se razvrstili v deset zanimivih delavnic, ki so potekale na šoli ali v njeni neposredni bližini. Te so bile seveda izbrane v povezavi z naravo poklica, za katerega se dijaki izobražujejo.

Tako v prvi vrsti ni manjkalo glasbe, petja in plesa. Od daleč se je slišalo glasbo in plesne korake. Dekleta v plesni delavnici so pregorevala od energije ob ritmičnih pesmi Treasure, izvajalca Bruna Marsa. Za razliko od ostalih delavnic, ki so jih vodili učitelji mentorji, sta tu vzeli vajeti v svoje roke dve dijakinji. Vnaprej sta sestavili koreografijo v stilu hip-hopa, seveda s pridihom burje.

In ker gresta ples in glasba z roko v roki, so se dekleta iz plesne delavnice povezale z zborovsko delavnico. Tu so dijaki ob spremljavi klavirja z glasom in drugimi zvoki telesa ustvarjali Kosovelovo Burjo na melodijo skladateljice Tadeje Vulc. Tudi ta učilnica je od energije pokala po šivih.

Pokalo in bobnelo pa je tudi v delavnici cajonov. Improvizirani cajoni – preprosta glasbila, izdelana iz kartonskih škotel, so služila za spoznavanje osnovnih načinov igranja, ritmičnih spremljav ter spremljav popularnih skladb.

Z glasbo se je povezala tudi t. i. angleško-glasbena delavnica, kjer se je oblikovala krajša predstava. Dekleta so ob spremljavi pesmi Singing in the rain ter plesa z dežniki predstavili postavila piko na i.

Ko piha burja, nam še kako prav pridejo topla oblačila. V eni od delavnic so se zato dijakinje lotile stare tehnike obdelave in izdelave tekstila – polstanja volne na moker način. Nastali so čudoviti volneni izdelki z različnimi motivi rož, ptičev, pa tudi bolj abstraktnimi podobami.

S podobnim namenom, toda s poudarkom na čistem okolju so se v sosednji delavnici odločili za svojevrstno reciklažo. Iz starih kratkih majic so s pomočjo sukanca, igle, spretnih prstov in malo domišljije spletli barvne šale, ki so jih nato okrasili z ročno šivanimi rožami ali perlicami.

V mrazu pa ne gre pozabiti niti na kožo. Zato so se mladi v naravoslovnih delavnicah preizkusili v farmaciji. V šolskem laboratoriju so izdelali preprosto in povsem naravno vlažilno kremo iz ognjiča, ki je prav lepo dišala.

Ustvarjalni um - kdo si? je bila prava postaja za tiste, ki se kot bodoči vzgojitelji zavedajo, kako pomembno je spodbujati otrokovo radovednost ter negovati domišljijo. Ob Da Vinciju, Mozartu, Darwinu, Prešernu in drugih velikih ljudeh so spoznavali značilnosti ustvarjalnega uma.

